

N:o 89.

Af herr **H. Andersson i Nöbbelöf**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om framläggande af förslag till ändringar i konkurslagen i syfte att afskaffa instruktionen af rättens ombudsman.

Mot vår nuvarande konkurslag, hvilken varit gällande i öfver ett fjerdedels sekel, har tid efter annan åtskilliga anmärkingar framställts, och mer och mer har under denna följd af år, den åsigten vunnit spridning, att den i nämnda lag föreskrifne rättens ombudsmans-institutionen i konkurser är obehöflig.

Rättens ombudsmans hufvudsakliga uppgift är att hafva tillsyn öfver gode människens och sysslomännens förvaltning af konkursboet. Detta kan visserligen synas nyttigt, emedan mera trygghet skulle derigenom beredas borgenärerne i deras rätt; men då det väl får antagas, att i allmänhet till gode män och sysslomän väljes förståndige och redbare män, samt då 44 § i konkurslagen föreskrifver att »Borgenärerne ega att då sysslomän väljas eller sedermera gifva dem föreskrift, hvarefter de i förvaltningen sig rätta skola: stånde ock borgenärerne fritt att bland sig välja en eller flera för hvilka — i förening med rättens ombudsman — sysslomännen hafva att när så fordras visa redo;» vill det synas som borgenärernas rätt äfven utan rättens ombudsman skulle kunna blifva tillgodosedd. Häremot kan visserligen invändas, att ett fåtal borgenärer kan hafva så stor fordran i en konkurs, att de ensamma kunde välja gode män eller sysslomän, hvilka återigen skulle kunna handla i strid mot öfrige borgenärers intresse. Skulle emellertid så inträffa, lider det intet tvifvel att rätten eller domaren, skulle, på öfrige borgenärers anhållan,

med stöd af 40 § i konkurslagen, tillsätta en eller flera skicklige och vederhäftige män att jemte gode männen deltaga i förvaltningen af konkursboet. Då härtill kommer att gode männen eller sysslomännen stående ansvar för sina åtgöranden såsom konkurslagen föreskrifver, låta de sig nog, så godt sig göra låter, vårda om konkursboets angelägenheter utan att stå under tillsyn af rättens ombudsman.

De öfriga åligganden, som tillkommer rättens ombudsman äro: att vid ett par sammanträden med borgenärerne leda förhandlingarne och öfver desamma föra protokoll samt att emellan sammanträdena af gode männen eller sysslomännen mottaga till rätten eller domaren ställda anmälningar samt dem till vederbörande ingifva. Dessa åligganden äro dock ej af större betydelse än en del öfriga göromål som gode männen eller sysslomännen hafva att för konkursboet fullgöra, hvarför äfven sagda uppdrag kunde utan någon som helst olägenhet af dem utträttas.

De komiterade hvilka utarbetade 1859 års förslag till konkurslag anföra visserligen skäl för införandet af institutionen af rättens ombudsman; men under den långa tid som förflutit sedan denna motivering afgafs, har det visat sig, att äfven om den då var till större eller mindre del befogad, så lär allmänheten nu kunna reda sig utan ett så dyrt och i hvarje fall påtvunget biträde, hvilket i de allra flesta fall är alldeles obehöfligt.

Genom att upphäfva institutionen af rättens ombudsman, skulle förvaltningsomkostnaderna i konkurser kunna nedbringas ganska betydligt, och följaktligen den i de allra flesta fall ringa utdelningen till borgenärerna i samma mån ökas.

På grund af hvad jag här i korthet anfört vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla: det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för nästkommande Riksdag framlägga förslag, till sådan ändring i konkurslagen att institutionen af rättens ombudsman må upphävas.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1888.

Hans Andersson
från Nöbbelöf.